
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Thập nhị nhân duyên 2

<blockquote>Kalama tri ân bạn loantrinhtp ghi chép.</blockquote>

[13/12/2021 - 07:00 - loantrinhtp]

Tôi sẽ dành ra một thời gian để hướng dẫn cho lớp Thanh Tịnh Đạo. Bộ Thanh Tịnh Đạo tôi giới thiệu sơ nội dung của nó là một bộ sách mà cách đây 2.500 năm – 900 năm = khoảng 1.600 năm về trước Ngài Buddhaghosa – một vị Trưởng lão Bác học của Phật giáo từ bên Ấn Độ Ngài qua Tích Lan để phiên dịch kinh điển. Đối với kinh điển mình chỉ được chép trong Tích Lan thôi, cái Ngài mới qua Ngài mới dịch lại bằng chữ Pali đó, rồi sau thì Ngài viết lại những cái cần viết, dịch những cái cần dịch, xong rồi Ngài mới đúc kết lại nội dung của toàn bộ Tam Tạng vào thành 3 quyển. Tức là Ngài biết rằng đời sau có những người không có đủ cơ duyên để mà học hết Tam Tạng thì họ chỉ học 3 cuốn đó thôi. Tôi biết chắc một điều là các vị hiểu được 3 cuốn đó các vị rất là vui, chỉ khổ một nỗi là 3 cuốn đọc rất là khó hiểu. Ngày xưa ở Việt Nam tôi có dịch quyển 2, lúc tui dịch thì Ni sư Trí Hải chưa có ra tù, tới lúc Ni sư ra Ni sư dịch một hơi 3 cuốn luôn, mà lúc tui dịch một vị sư bạn của tui dịch cuốn 01 Thanh Tịnh Đạo. Các vị biết Thanh Tịnh Đạo có 03 cuốn mà, vị sư bạn của tui dịch cuốn 01, tui dịch cuốn 02, rồi một vị sư khác dịch cuốn 03, sau khi 3 vị dịch làm xong xuôi thì lúc đó Ni sư Trí Hải ra, Ni sư dịch một hơi 03 cuốn rồi in luôn, thế là 03 cuốn đành giấu lại. Nhưng có một điều sau đó tui mới ngồi tui suy nghĩ lại bản của tui dịch, bị dịch lược đó, dịch lược, cho nên cái bản của tui nếu đem so với bản của Ni sư Trí Hải tôi không dám so với Ni sư, nhưng nếu mà đem so hai bản thì các vị đọc cái bản của tui sẽ dễ hiểu hơn bởi vì cái bản của Ni sư Ni sư dịch sát, Ngài Buddhaghosa Ngài viết như thế nào thì Ni sư dịch lại như thế đó, còn tôi tôi cắt tôi xén lại cho nó vừa với người bây giờ. Ví dụ như trong đó có phần Ngài giảng về cái pháp tu từ cái người không có thiên định mà Ngài dạy họ tu sao mà cho đắc được sơ thiên, từ sơ thiên dạy cho đắc tam thiên, tứ thiên sắc giới, xong rồi Ngài còn dạy từ thiên sắc giới đó tu sao cho đến thiên vô sắc giới. Đối với tôi Ni sư Trí Hải dịch đủ chớ đối với tôi thì cắt, tại sao cắt? Bởi vì một người đã có khả năng đắc đến thiên sắc giới thì cái thiên vô sắc nó không phải là cái vấn đề các vị đó cần phải đọc nữa. Thậm chí trong đó tôi cũng không có dịch cái phần mà Ngài hướng dẫn cái con đường mà từ sơ thiên lên nhị thiên tui cũng không dịch luôn là bởi vì cái quan trọng là từ không có mà lên tới sơ thiên, cái chỗ mà tất cả Phật tử chúng ta hôm nay cần phải học, chứ còn từ sơ lên tới nhị thừa thật với các vị viết cho ai đọc đây? Viết cho người chưa có chứng á, nó không có nghĩa lý gì hết. Tui bỏ ra cả đời tôi viết cả ngàn trang tôi mô tả về sao Hỏa tôi nói thật tôi xin lỗi các vị nhe, chuyện ruồi bu, một mai chúng ta lên sao Hỏa chúng ta phải chuẩn bị nước uống như thế nào, thực phẩm như thế nào... chuyện ruồi bu vì biết chừng nào lên tới trên, còn nếu lên tới trên rồi tự động người ta có cách. Như vậy đối với người chưa có đắc sơ thiên thì mình cho họ đọc cái phần từ nhị lên tam thiên chuyện đó đối với tôi nó ruồi bu. Cái chuyện thứ hai, lỡ người đó đắc rồi, xin lỗi họ không có thêm đọc cái đó đâu, cho nên trong đó có 3 quyển Giới-Định-Tuệ thì cái quyển Định hướng dẫn từ sơ thiên trở lên tôi không dịch, từ thiên sắc giới đến thiên vô sắc tôi không dịch, tôi bỏ hết, và cái

cách nhập định, bởi vì một người đã đắc định rồi thì xin lỗi họ dạy lại mình chớ họ không thèm đi kiếm cuốn sách họ học cái cách nhập định đâu quý vị. Ngài Buddhaghosa Ngài viết là bởi vì sao? Ngài viết cho nó đủ chứ thật ra, tôi không nói là nó không có giá trị, mà nó không có ăn nhập gì hết, biết cho nó cao siêu thêm vậy thôi chớ còn cái hạng nào dùng cái đó bây giờ? Cho nên trước ngày tôi đi tôi giao cho Phật tử Đà Nẵng, cách đây mấy hôm tôi có email về Việt Nam tình cờ hỏi thăm thôi mà họ cho tôi biết rằng cái quyển đó họ giữ bản thảo và họ đã đánh vi tính xong, nếu cần họ sẽ in trong mùa hạ này, tôi rất là vui. Thì tôi tính dành ra một thời gian để hướng dẫn các vị đọc bộ Thanh Tịnh Đạo. Rồi tôi dành một thời gian để hướng dẫn các vị về giáo lý Duyên Sinh, một thời gian về giáo lý Duyên Hệ. Tôi xin nói rõ ở đây rằng Giáo lý Duyên Sinh, Giáo lý Duyên Hệ nếu mà học cho tới nơi tới chốn thì chúng ta mất ít nhất 20 A tăng kỳ và 100 ngàn Đại kiếp :D Lý do? Là bởi vì chỉ có vị Chánh Đẳng Chánh Giác mới hiểu tận cùng Duyên Sinh, Duyên Hệ mà thôi. Mặc dù, các vị nghe cho kỹ nghe, không bao giờ có trường hợp một người đắc Sơ quả Tu đà quả mà lại mù tịt về 12 Duyên Sinh, chuyện đó không bao giờ có. Các vị có nghe kịp không? Không bao giờ có chuyện một người mà đem giấu tên, giấu địa điểm, giấu thời gian hết... có một số trường hợp thiền sư buồn buồn cho đệ tử mình trước 75 (năm 1975) cho đệ tử mình cái cô đó sơ quả rồi sơ quả rưỡi, nhị quả rồi nhị quả rưỡi... trong khi học trò nó không có biết trời trăng gì hết. Xin thưa rằng chuyện đó vô cùng nguy hiểm, bậy bạ. Bởi một vị Sơ quả đầu trước đó chưa từng học Phật pháp một ngày nào hết thì vị này ít nhất cũng thành tựu được 3 cái pháp đặc biệt: thành tựu niềm tin tịnh tín tuyệt đối bất động đối với Bạc Đạo Sư của mình, dầu cho có đem đổi cả một cái trái địa cầu bằng ngọc vị đó cũng không đổi, thử thách đem nhúng vị này vô chảo nước sôi vị này cũng không đổi. Thành tựu niềm tin tịnh tín tuyệt đối bất động đối với Chánh Pháp, tức là vật đổi sao dời thì được nhưng mà niềm tin không thay đổi, như trong kinh có một ông cùi tình cờ ông thấy đồng người ông nghĩ thế nào cũng có ăn, ông xin ăn mà, ông đến ông la cà ông thấy người ta đồng ông tưởng chắc có tiệc tùng gì đây, ai ngờ ông tới thì không phải, không phải tiệc tùng gì hết mà chỉ là nghe Pháp thôi, hồng ngữ ông nghe xong ông đắc Tu đà quả, từ đó ông mới đi về, ông đắc xong rồi ông đi về cái túp lều nát của ông, túp lều rách của ông để ông ở, sắp tối rồi, vãn thời Pháp rồi, thì lúc đó Đức Đế Thích ngài mới thử, Ngài mới đi xuống thấy ông đi trên đường Ngài mới hiện ra 32 tướng tốt giống như là Đức Phật vậy, Ngài nói rằng hồi nãy ta nói lộn, không phải ta nói lộn, ta nói thiếu, tất cả các pháp là vô thường nhưng ta cũng nói rõ đây là riêng cái linh hồn nó không có vô thường, cái ông cùi ông nhìn ông thấy 32 tướng tốt ông quý sụp xuống ông lạy, nghe nói vậy cái ông đứng lên ông nói ông là ai chứ không phải Phật, kinh khủng chưa. Các vị có hiểu có thấy cái Tu đà quả tui nói ở đó không? Cái Tu đà quả ghê gớm là ở chỗ đó, 32 tướng tốt, hào quang 6 màu, y áo rõ ràng, chỉ cần nói đúng ok là Phật liền, chưa kịp nói ông nhìn cái tướng thôi ông quý ông lạy liền, nhưng chỉ cần nghe nói tầm bậy là ông lắc đầu liền, một chuyện. Với cái chuyện thứ hai sư trụ trì ở đây nhiều lần sư tán thán một điểm mà tui rất là hoan hỷ, đó là sư nói “nếu chúng ta không tin Đức Phật, chúng ta không tin cái quả vị thánh nhân thì tôi thưa với các vị trên đời này có một ông giáo chủ nào mà liều mạng như Đức Phật, dám tuyên bố trước mặt mọi người rằng cái ông sa di 7 tuổi đó đó A la hán, các vị dám không?”. Các vị dám không? Bởi vì toàn bộ cái uy tín của Đức Phật nói theo ngoài đời đó Ngài là một ông vua, mà nói theo Đạo-Ngài là một vị giáo chủ, có dưới tay cả hàng ngàn, nói theo trong kinh là mấy chục ngàn, hàng trăm ngàn, hàng triệu người đệ tử, mà trong đó có vua chúa và trí thức, vậy mà Ngài, nói xin lỗi, nói theo từ của mình á là dám cả gan dám liều mạng xác nhận cái quả vị A la hán ở một người học trò mới có 7 tuổi. Tôi xin thú thật với các vị (...), đúng, thứ hai nữa cái quả vị đó phải có thật, bởi vì nếu quả vị đó không có thật á – chết Ngài chứ không có chết ai đâu. Chỉ cần nay mai, các vị biết đưa bé 7 tuổi đời nó còn dài lắm, chỉ cần nó làm chuyện tầm bậy là chết, chết tươi, chết không kịp trần trời. Tôi xin thưa một chuyện rất là nhẹ thôi, tôi không dám làm mà kể cả hòa thượng ở đây hòa thượng cũng không dám làm, đó là hòa thượng không thể nào vì thương một người học trò nào mà hòa thượng nó cái cô Thủy y tá cổ tinh thông Tam Tạng, tùy hứng lên hòa thượng không dám, cái tinh thông đó nó tệ hơn cái đạo quả phải không ạ? Ngài chỉ có khen 4 chữ thôi “tinh thông Tam Tạng”, chuyện này tôi bảo đảm Ngài không dám, không dám nói. Tại sao không dám các vị cho tôi biết lý do được không? Người ta thử, người ta thử, người ta nói tinh thông người ta chạy vô phòng người ta rút đại một cuốn ra người ta hỏi cở

rồi làm sao cô biết, thấy chưa? Mà đấng này á, cái xác nhận quả vị A la hán nó còn ghê hơn cái tinh thông Tam Tạng nữa. Bởi vì ví dụ như bây giờ tôi xác định tôi cho ông tinh thông đi, xác định xong tui lên tui đem ông về núi tui dạy, tui không cho ông tiếp xúc với ai hết thì 30 năm sau ông cũng tinh thông vậy nhưng tui lỡ xác nhận ông A la hán rất nguy hiểm, ông đi ông tán gái, mình còn phàm mà, mình cũng mê gái, mê tiền rồi mình cũng sân hận, cũng sợ ma, sợ gián, sợ chuột, mình cũng sợ bóng đêm, sợ rắn sợ rít, nói chung cái gì giấu được chứ cái chất phàm giấu không có được. Tôi nói thiệt đó, nếu mà Ngài muốn xác chứng thì Ngài xác chứng Phạm thiên kia, chứ còn đối với nhân loại xác chứng vậy đó rất là liều mạng trừ khi quả thật, có một thứ đạo quả như vậy. Cho nên coi kinh phải coi như vậy đó mình mới phát đức tin được. Có nhiều người tu cả đời kêu bằng lên tới hàng thượng tọa hòa thượng mà Đức Phật vẫn kêu là kẻ ngu. Có một vị tỷ kheo trưởng lão mà hôm bữa tôi kể trong lớp đó, thuộc lòng Tam Tạng, thuộc rào rào, rào rào, có nhiều vị A la hán Phật Pháp còn kém hơn cái vị phàm phu phàm tăng đó nữa, Đức Phật gặp vị đó Ngài kêu là sao? Kẻ ngu - có bữa Ngài kêu là kẻ chặn bò. Các vị biết cái nghĩa chặn bò là gì không? Chặn bò là sao? Chặn bò là bò của chủ mà đi chặn, chặn cho đã rồi thịt bán thịt ăn, ai ăn ai bán chứ mình không có biết, tới hồi vắt sữa bò là ai vắt chứ mình hông có vắt, ai uống chứ mình cũng không có biết, mình là cái thằng chặn mà, cho nên mình chỉ biết ông chủ có 13 con bò, 6 trắng, 2 đen, 3 đốm, 4 vàng, 5 nâu... ví dụ vậy đi, có bao nhiêu con bò đó, thì mình biết như vậy buổi sáng đem đi mười mấy con đó rồi buổi chiều đem về đủ chừng đó rồi đem về giao cho chủ, mai kia một nọ chủ bán chủ xẻ thịt chủ vắt sữa gì đó là thằng chặn NO biết, chặn trâu quyền gì mà biết cái chuyện của ông chủ phải không ạ? Thì đối với một người tinh thông Phật Pháp nhưng không có cái nội hàm Đức Phật kêu là người chặn bò. Thì Ngài đã nhiều lần Ngài mạnh miệng gọi rất là nhiều vị trong đệ tử của Ngài mà tinh thông Tam Tạng – Ngài gọi là những kẻ chặn bò, khủng khiếp không? Ấy vậy mà cách đó không lâu Ngài lại kêu một vị Sa di 7 tuổi Ngài kêu đó là con trai của Như Lai, mà các vị biết cái chữ con trai đó dành cho vị A la hán. Đức Phật xác nhận ai là con trai của Ngài thì vị đó phải là A la hán, con trai hoặc con gái. Có cái đêm đó bà Khemā - Đệ nhất Trí tuệ - bà đến hầu Phật, bà vừa đi đến bà thấy Đế Thích đang ngồi với Đức Phật cái bà đánh lễ rồi bà đi mất tiêu, thì Đế Thích bạch Đức Thế Tôn “Vị đó là ai vậy?”, Đức Phật nói “Con gái của ta”, “Con gái của ta đó, đệ nhất về trí tuệ trong hàng Tỷ kheo ni”. Cho nên đọc mấy cái đó đó rồi mình mới thấy đức tin của mình nó ... chứ còn mà mơ mơ màng màng nghe ông sư ông nói Phật Pháp cao thâm lý nhiệm màu tùm lum hết, nhiệm con khi gì, đâu có thấy gì đâu nhiệm, ai cũng nói nhiệm được hết á. Nhưng có đọc kỹ kinh sách mới thấy rằng quả thật nó có một quả vị giác ngộ thánh nhân như vậy đây.

Và tôi sẽ giành thời giờ tôi trình bày cho lớp nghe về 12 Duyên Sinh. Tôi nói rằng hiểu đến tận cùng 12 Duyên Sinh chỉ có vị Phật Chánh Đẳng Chánh Giác thôi, dưới Phật Chánh Đẳng Chánh Giác thì có Phật Độc Giác, dưới Phật Độc Giác là tới Ngài Xá Lợi Phất, Ngài Mục Kiền Liên, dưới Ngài Xá Lợi Phất-Mục Kiền Liên có 80 vị Đại Thánh Văn, nói 80 cho rộng thật ra trong 80 đó nó khác nhau, trong 80 đó phải kể Ngài Ananda đứng đầu, bởi vì trong kinh nói Ngài Ananda Ngài nghe nhiều học rộng, cái người nghe nhiều học rộng thì kiến thức của họ về lý Duyên Sinh nó khác cái người thường. Trong kinh nói 2 vị A la hán, một vị tu ba la mật trong 1.000 kiếp, một vị tu trong 900 kiếp thì cái hiểu Phật Pháp của cái ông 1.000 kiếp hơn cái ông 900 kiếp mặc dù cái cắt đứt phiền não thì giống nhau. Nói cách khác 2 người giàu có, có nghĩa là người nào cũng có thể đi lexus được hết, bắt buộc, bởi vì anh không có khả năng mua một chiếc lexus anh không được gọi là người giàu, người giàu tối thiểu phải có khả năng mua được chiếc đó phải không ạ? Nhưng cái anh chàng nhà giàu thông thường so với ông triệu phú khác nhau một chỗ là nhà giàu thông thường sau khi mua xong chiếc lexus rồi là ông hông dám mua cái khác, nhưng đối với ông Bill Gate ông mua chiếc lexus xong ông có thể mua 20 chiếc rolls royce, ông mua được chứ. Đối với Đức Phật cũng vậy, Ngài có một số pháp giác ngộ như đoạn trừ phiền não thấy rõ Níp bàn thì cái đó Ngài với các vị thánh nhân đệ tử bằng nhau không có khác, không bao giờ có sự khác biệt giữa sự giải thoát của Đức Phật và sự giải thoát của một vị đệ tử 7 tuổi, không có, không có sự khác biệt. Trong kinh ví dụ, giống như một thùng nước biển và cả một đại dương, cái hương vị nó giống nhau hay khác nhau, giống nhau, tại mức từ đó lên mà, nhưng trong cái thùng nước biển nó có thể chứa được những gì ở trong biển chứa hay không? Không. Ví dụ như trong một cái hồ ở Florida, hồ người ta

nuôi cá được mấy con cá kiểng thôi, mấy con cá chim mấy con cá màu tùm lum hết, vậy thôi, nhưng nó không thể chứa được con cá nhà táng với con cá voi to ở ngoài biển được, nhưng hương vị nước biển trong cái hồ hoàn toàn giống ngoài biển, tuy nhiên nó có những cái hạn chế nhất định của nó so với đại dương. Cho nên chúng ta học là học, nhưng phải học về Duyên Khởi để mà thấy được cái sự tái sinh của mình chứ còn mù mờ mình không biết được thế nào là sự khác biệt của mình với Bắc Tông. Có học cái này rồi mình mới thấy cái Alayda thức của Bắc Tông như thế nào, có dịp tôi sẽ giảng cho lớp nghe một chút đỉnh về Duy Thức của Bắc Tông.

Bữa hôm ta học về Vô Minh duyên Hành. Tôi nhắc lại: Vô Minh nói theo chi pháp là Sở hữu Si, còn nói theo tạng kinh thì Vô Minh chính là sự không hiểu biết về chi? Về Bốn Đế, mà nội dung của Bốn Đế là gì?

[17/01/2022 - 07:54 - loantrinhtp]

Nội dung của Bốn Đế là Tam tướng và Lý Nhân quả. Người không hiểu được Tam tướng, không hiểu Lý Nhân quả có nghĩa là người đó không hiểu được Tứ Đế, nên ai hỏi mình Tứ Diệu Đế cái cốt lõi của nó là gì thì mình nói rằng Tứ Diệu Đế nghĩa cốt lõi của nó chính là Tam tướng và Lý Nhân quả.

Chính vì không hiểu Tam tướng và Lý Nhân quả cho nên được gọi là Vô minh, chính vì Vô minh trong Tứ Diệu Đế cho nên người ta – cái hạng chúng sanh mà cấp thấp á – đầu tư phiền não trong cõi dục bằng cách tạo ra các nghiệp bất thiện ta gọi đó là Phi Phúc Hành. Còn cái hạng chúng sanh khá hơn một chút thì đầu tư thiện nghiệp Dục giới và Sắc giới ta gọi là Phúc Hành. Hạng cao hơn một chút nữa muốn lánh khổ tìm vui nên đã đầu tư thiện pháp bằng cách là tu tập 4 tầng thiền Vô sắc, cho nên hạng này được gọi là.. – cũng do Vô minh mới đi tìm cái tạo tác mới tạo cái nhân sanh tử nhưng mà tạo cái nhân Vô sắc giới, cho nên tạo cái nhân sa đọa ở cõi Dục thì gọi là Vô minh làm duyên trợ cho Phi Phúc Hành. Còn cũng do Vô minh nhưng khá hơn một chút thì đầu tư hạnh phúc ở cõi Dục giới và cõi Sắc giới thì gọi là Vô minh duyên cho Phúc Hành. Còn nếu cũng do Vô minh nhưng có trình độ một chút, vượt khỏi cái lòng tham ái đối với Sắc giới mà tu tập Vô sắc giới được gọi là Vô minh duyên cho Bất Động Hành.

Từ cái Vô minh đó nó mới tạo ra 3 Hành: Phi Phúc Hành, Phúc Hành và Bất Động Hành. Như vậy tôi xin hỏi lớp mình sự có mặt của mình ở đây rõ ràng là do Vô minh phải không? Vô minh quá khứ phải không? Vô minh đó nó tạo cái Hành nào trong 3 Hành để bây giờ mình có mặt ở đây? Tôi nhắc lại, Phi Phúc Hành là nhân tái sanh (...), rồi Phúc Hành (Sắc giới và Vô sắc giới), rồi Bất Động Hành (Vô sắc giới). Vậy sự có mặt của mình ở đây là do Vô minh đời quá khứ phải không? Vô minh đó nó tạo cái Hành gì mà để mấy người mình đây có mặt ở tại đây? - Phúc Hành, Phi Phúc Hành – Ai Phúc Hành? Ai Phi Phúc Hành? Phúc Hành chứ, bởi vì trước hết mình là Nhân loại phải không? Nhân loại cõi Dục phải không ạ? Mình ở đây cảnh khổ hay lạc? Lạc chứ. Nhưng mà nói theo 12 hạng người mình cõi lạc phải không ạ? 36 cõi thì cõi này cõi thiện thú mà, cõi người mà, cõi Nhân loại là cõi lạc, đâu có kỳ, Phi Phúc Hành là cái nhân đưa xuống dưới mà mình hôm nay có mặt ở đây rõ ràng là do 1 trong 3 Hành rồi đó, mình lựa đi, lựa Hành nào? Phúc Hành phải không ạ? Bất Động Hành không được, tại sao? (Vô sắc). Tại sao mình không là Phi Phúc Hành? Tại mình không có đọa phải không ạ? Cho nên mình ở khúc giữa, chính vì mình ở khúc giữa cho nên mình được gọi là Vô minh tạo cho Phúc Hành. Rồi nếu bây giờ mình không tu hành gì hết kiếp sau mình đọa xuống thì cái kiếp đó Vô minh tạo duyên cho Phi Phúc Hành, còn nếu như cái kiếp này mình tu thiện mình đắc Tam thiên Sắc giới ... Phúc Hành tức là 7 cõi Nhân Thiên Dục giới và 16 cõi Sắc giới, còn Phi Phúc Hành là? Còn Bất Động Hành là (cõi Vô sắc). Nhưng mọi sự không dừng lại ở đó.

Phúc Hành nói theo Chi pháp nó là cái chi quý vị? Chi pháp tính ra trong bảng nêu á, Phúc Hành nó là cái gì? Kể cho chính xác đến mức người ta không còn đòi hỏi mình nữa. Hành là Sở hữu Tư đó, Phúc Hành chính là Sở hữu Tư trong(8 đại thiện, thiện sắc giới), rồi Bất Động Hành chính là sở hữu Tư trong (thiện Vô sắc). Tại sao Sở hữu Tư trong 4 tổ vô sắc không kể là Bất Động Hành được (bởi cái đó vị A la hán không tính cho quả tái sanh được), và nếu nó không cho quả tái sanh được thì nó không thể là Hành trong trường hợp này được nhé. Vị A la hán cũng dùng nó nhưng Ngài không tái sanh nữa, nói chung cái tâm tổ của vị A la hán về cái hiệu năng làm việc thì nó tương đương với

tâm thiện của phàm nhưng nói về cái tính chất của nó cũng giống như hạt đậu, hạt gạo bị lược vảy đó, đối với phàm phu mình thì mình luôn luôn như một hạt đậu, hạt lúa sẵn sàng thành giá hoặc thành mạch nha, đối với các Ngài thì những hạt đó đã bị lược rồi cho nên thành giá giống y chang nhưng thật ra

Vô Minh duyên Hành, Hành duyên Thức. Như vậy Vô Minh ở đây chính là sở hữu Si, sở hữu Si trong tất cả mọi trường hợp. Còn Vô Minh duyên Hành, Hành ở đây tức là sở hữu Tu hợp trong tất cả các tâm đồng lực hiệp thể mà của phàm phu, đồng lực hiệp thể của phàm phu. Còn riêng đồng lực hiệp thể của thánh nhân ví dụ như tâm đại tổ hoặc tâm tổ sắc giới thì không phải.

Rồi Vô Minh duyên Hành, Hành duyên Thức, Thức duyên Danh Sắc, thì chính vì có Hành tức là có sở hữu Tu trong tâm Thiện và tâm Bất thiện.... Khi có sở hữu Tu hợp trong các tâm đồng lực thì nó sẽ tạo ra một cái tâm quả trong tương lai vào một thời điểm bất định. Ví dụ như bây giờ 7 giờ 40 phút tại chánh điện Pháp Luân này tôi đang giảng pháp và các vị đang nghe pháp, nói chung đang làm việc thiện, thì ngay giây phút này chúng ta đều có tâm đồng lực thiện hết, nhưng khi tâm đồng lực thiện nó xuất hiện trong lòng chúng ta như vậy thì chắc chắn từ tâm đồng lực đó phải có sở hữu Tu, chắc chắn bị không có tâm nào thiếu sở hữu Tu hết. Trong tâm nào cũng có Sở hữu Tu và khi Sở hữu Tu xuất hiện thì chắc chắn nó đã âm thầm nó đã tạo ra một cái quả nào đó trong tương lai mà thời gian thì hoàn toàn bất định. Ví dụ, trước đây tôi có dạy các vị học về các thường nghiệp rồi phải không ạ? Có những lần nghiệp trả quả ngay hiện tại phải không? Gọi là nghiệp gì? gọi là Hiện Nghiệp. Rồi có những nghiệp nó trở kiếp kế này nè - Sanh Báo Nghiệp. Rồi có những nghiệp mà nó trở từ kiếp thứ hai trở đi - Hậu Báo Nghiệp. Như vậy thì cũng là học Phật pháp cũng làm việc thiện với nhau nhưng mà cái sở hữu Tu của mỗi người nó tạo ra một cái nhân khác nhau hết, có một số người trong các vị ở đây đó thì cái sở hữu Tu nó tạo ra cho các vị cái quả ngay trong đời sống này.

Hiện Nghiệp nó có bao nhiêu trường hợp còn nhớ không? Trong vòng 7 ngày hoặc trong một quãng đời, hoặc là trong một cuộc đời. Trong vòng 7 ngày là trong trường hợp nghiệp mạnh quá. Còn trong một quãng đời, ví dụ như là thời trẻ mình làm thời trung niên mình hưởng thì đó gọi là quãng đời. Nhưng nó trở trong một đời, có nghĩa là hồi nhỏ mình sao đó rồi về già mình được tốt, ví dụ như tui có được thấy những vị sư tu từ hồi nhỏ đó phải nói trong một chừng mực nào đó có một điểm giống nhau, đó là tuổi già thường được rất là thanh thản, tôi có may mắn gặp rất nhiều vị, mà trong đó... tại tui chưa có già tui chưa biết nhưng mà tui gặp rất là nhiều vị mà xuất gia hồi bé đó, như mấy sư chùa mình tu hồi bé không đó, về trung niên trở đi nó rất thanh thản, thanh thản về cả sinh lý lẫn tâm lý luôn. Bây giờ chưa đựng chuyện các vị thấy mấy sư với mấy cô phật tử đây giống nhau không có gì khác, nhưng giả sử như cuộc đời nó đi đến cái mức mà cạn tài ráo máng thành linh một đêm thức dậy mà trắng tay không còn gì hết, thì phải nói rằng ông sư ổng sướng hơn người đời. Các vị đừng có lên lút nghĩ rằng phải rồi mấy sư có người ta cúng rồi mấy sư sợ gì, không phải, tôi nói về cái tâm trạng nó khác. Ví dụ như thành linh tôi mất 20 triệu, các vị cũng mất 20 triệu nó khác nhau, khác nhau dữ lắm, cái Hiện Nghiệp ở đây có thể là một cái hệ quả về tâm lý, nó cũng là một cái hệ quả về nghiệp báo. Như vậy thì Vô Minh chính vì mình không có biết được 4 Đế, không biết được mọi sự hiện hữu trên đời này đều là khổ từ sự có mặt của một loài chúng sanh dưới địa ngục cho đến sự có mặt của một vị Phạm thiên trên cõi trời Vô sắc, thì dầu cho sự có mặt nào đi nữa - sang hay hèn, cao hay thấp, quý hay tiện - thì tất cả mọi sự có mặt đều là khổ, chúng ta không biết được điều đó, chúng ta cứ tưởng nghèo là khổ, giàu là sướng. Chúng ta quên, giàu hay nghèo, nam hay nữ cũng đều nằm trong Khổ Đế hết. Là vì mình không biết cái đó đó, cho nên chính cái không biết đó gọi là Vô Minh. Chúng ta không biết mọi sự có mặt trên đời này đều là Khổ, có nghĩa là chúng ta Vô Minh về Khổ Đế. Vô Minh về Tập Đế có nghĩa là chúng ta không biết rằng mọi cái sự hiện hữu trên đời này là Khổ, và mọi cái Khổ đó đó nó đều đi ra từ cái lòng Tham Ái. Nếu ngày xưa mà mắt của tôi không đăm mê cái đẹp, lỗ tai tôi không thích nghe cái hay, mũi của tôi không thích mùi thơm, lưỡi của tôi không thích cái ngon, thân của tôi không thích êm ái và ý của tôi không có thích suy nghĩ và cả quý vị cũng vậy thì hôm nay trên thế giới này không có chúng ta và cũng không có cái gì hết. Và chính vì tôi và các vị có cái lòng Tham Ái trong Lục Trần, chính Lục Trần, mình dùng Lục Căn của mình để thưởng thức Lục Trần nên nó mới tạo ra Lục Ái. Từ cái Lục Ái đó đó nó mới tạo ra cái thế giới Lục Trần hôm nay. (28:43)

[14/02/2022 - 01:11 - loantrinhtp]

Mang tiếng gọi là thế giới hôm nay cho nó oai chứ thực ra toàn bộ cái thế giới này nè nó chỉ có 6 cái thôi: cảnh sắc, cảnh thanh, cảnh khí, cảnh vị, cảnh xúc, cảnh pháp – mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý và nhãn thức, nhĩ thức, tỷ thức, thiệt thức, thân thức và ý thức, 6 cái thôi. Tôi dám bảo đảm với các vị, các vị trừ ra 18 cái này, (tức 3 căn, 3 cảnh và 3 thức nhé) các vị trừ ra 18 cái này mà còn cái gì trong cuộc đời này tôi xin quỳ xuống đất và tôi xin hôn cái gót chân của các vị. Tôi ví dụ nhe, cái lưỡi của tui, thôi cái lưỡi nhe ra kỳ quá, con mắt của tôi cứ cho nó là nhãn thức đi, nó là nhãn thức của tôi phải không, đúng không? Nhưng đối với các vị nó là cái gì? Nó là cảnh sắc chứ gì nữa. Nó đối với tôi nó là nhãn thức, nó là thần kinh nhãn, nhưng mà đối với các vị nó không phải là con mắt mà nó là cảnh sắc, nó là đối tượng. Đối với tôi nó là một con mắt nhưng đối với các vị nó là đối tượng của mắt, ngược lại con mắt của các vị hồi nãy các vị đang nhìn tôi thì lúc bấy giờ con mắt của tôi nó trở thành cái cảnh cho con mắt của các vị, nhưng mà ngay lúc đó nếu tôi nhìn các vị thì lúc bấy giờ con mắt của các vị trở thành cảnh sắc cho con mắt của tôi. Cái ly nước này nếu tôi uống nó thì nó là cảnh vị của tôi, nhưng tôi không uống tôi nhìn nó thì nó là cảnh sắc của tôi. Như vậy trong cuộc đời này có cái nào mà nó không phải là cảnh cho lục căn không? Có không? Không, kể cả những vì sao xa lác xa lơ trên kia phải không ạ? Nhìn nó thì nó là cảnh sắc, nhắm mắt lại suy nghĩ về nó thì nó là cảnh pháp – là đối tượng suy nghĩ của ý thức, như vậy trên đời này không có cái gì là chúng ta không thể suy nghĩ đến phải không ạ? Như vậy trên đời này không có cái gì mà nó không là cảnh của lục căn hết. Tôi nói từng thứ các vị nghe kịp không, trên đời này không có cái gì mà chúng ta không thể dùng đầu óc nghĩ tới, trừ phi nó không có chứ còn không có cái gì trên đời này mà chúng ta không dùng đầu óc nghĩ tới nó. Các vị có thể sẽ thắc mắc Sư nói vậy cũng đâu có được bởi có nhiều cái tui không biết tới nên tui không có nghĩ tới, được, các vị không biết tới cho nên các vị không nghĩ tới nhưng vẫn có người khác biết tới nó, nghĩ tới nó. Như vậy trên thế gian này mọi thứ nó đều là cảnh của lục căn.

Mà tại sao tất cả mọi thứ nó có đều mặt trên đời này đều vì đời trước lục căn của chúng ta không khéo tu cho nên những thứ đó nó mới có cho chúng ta. Hôm nay chúng ta thấy có thức ăn trưa biết ừ con người có đam mê trong thức ăn nó mới có thức ăn, nói một cách sâu sắc chính lòng tham con người nó mới chiêu cảm nên trái đất này và cây cối, thực vật, động vật. Đó là nói xa, nói một cách vi diệu, còn nói gần thì nếu anh không thích thì sao anh đi làm anh có tiền, mà anh không có tiền anh lấy gì anh đi chợ anh mua đồ về anh xào anh nấu anh nướng anh chiên anh xào lẫn. Chính vì anh muốn ăn, anh cảm thấy cần ăn cho nên anh phải đi làm để có tiền, có tiền anh mới đi chợ, đi chợ về anh mới nấu anh nướng anh ăn rồi anh ỉa ra rồi anh đi làm tiếp, làm tiếp để làm cái gì? Để có tiền ăn, ăn rồi ỉa ra, ỉa ra rồi đi làm tiếp. Như vậy thì Đức Phật ngài nói rằng toàn bộ sự có mặt của mình trong cuộc đời này nó là một sự phấn đấu triền miên và mệt mỏi. Có một điều, đũa thông minh có trí thì trong lúc phấn đấu như vậy nó chợt một ngày đẹp trời nào đó nó thấy được cái sự vô nghĩa trong sự tồn tại đó. Còn những kẻ vô minh nó ăn để nó sống nhưng trong lúc đang ăn như vậy nó cảm thấy ngon và thế là cái tâm của nó chết cái ngon đó, nó ghi nhớ rằng mai một ráng làm sao có tiền ăn cái ngon đó đây, nhưng anh quên rằng anh ăn để anh sống. Có một câu chuyện rất là đau lòng, chúng ta bây giờ cũng giống như một người công chúa ngày xưa bị bọn cướp nó bắt đem vô rừng, tụi nó lấy dây nó cột công chúa, công chúa nói cả đời của ta không quen bị đau thế này, ta chỉ quen đeo vòng vàng thôi, thôi thì các người vàng bạc nhiều các người kiếm cái kiềng nào bằng vàng xỏ vô chân ta rồi cột bằng dây xích bạc ta cũng chịu nữa. Thì tụi nó thấy tụi nó đâu có tiếc gì cô, khi mà cột vậy cô yên tâm cô vui, cô nói ừ ít ra phải vậy, phải cột ta bằng cái xiềng vàng chứ. Nhưng mà sau khi cô nằm ngủ rồi thì mấy thằng ăn cướp nó ngồi nó nhìn nó nói tội nghiệp, nhỏ tới lớn hồng biết gì hết, dầu trời xiềng bằng cái gì thì cũng là xiềng thôi, có đâu khác gì đâu phải không ạ? Thí dụ bây giờ nhốt các vị tong cái nhà tù à mấy cái song thay vì song sắt giờ tôi chơi cái song nó bằng platin nó sang hơn phải không ạ? Cái cây platinum nó rất đắt tiền phải không ạ? Nhưng mà nó đắt rồi thì sao? Đâu phải nó đắt như vậy rồi là các vị được tự do tong cái nhà tù đó đâu, mà thậm chí cái platinum đó nó còn cứng hơn là sắt nữa, nó còn chua cay nữa biết chưa. Cái bi kịch của chúng ta là gì? Chính là chúng ta cảm ơn cái mà nó đã đày đọa mình. Ngay cả hôm nay chúng ta dựng vợ gả chồng, chúng ta đi tìm ý trung nhân - một người trong mộng của chúng ta có nghĩa là chúng ta đi

tìm một cái xiềng vàng cho mình đó. Tôi lấy được người tôi yêu có nghĩa là tôi đề nghị ba má hãy xiềng cho con cái xiềng bằng vàng đi, còn tui lỡ tui vót nhằm con mẹ thấy ghét thì tui chẳng may tui bị xiềng bằng sắt, cái nào nó cũng xiềng lại hết, con vợ tôi nó bị quái thai nó bị dị tật, nó bị kỳ hình dị tướng, lỗ tai nó mọc sau ót đi nữa nhưng mà tui phải nuôi nó chứ, tui đẻ ra một bầy con toàn quái thai quái xế quái kiệt quái nhân không tui phải nuôi nó thì tui nó cũng là ràng buộc tôi đó chứ nhưng mà tui nó là những sợi dây xích thấy ghét, còn nếu mà vợ đẹp con ngoan nhà lầu xe hơi thì nó cũng là những sợi dây xích nhưng là dây xích dễ thương, chỉ như vậy thôi. Còn cái khác của người trí và người ngu là hiểu được 4 Đế, hiểu được tất cả mọi hiện hữu đều là sự có mặt của một ông vua hay của một thằng ăn mày cũng đều là khổ thôi, bởi vì mày ngon lắm mày ông vua một kiếp thôi chớ hồng bao giờ có ông vua hoài, nên nhớ tất cả chúng ta ở đây chưa từng có người nào mà chưa từng sanh về cõi Phạm thiên hết, nên nhớ, tuyệt đối không có một người trong số chúng ta và trong tam thiên đại thiên thế giới trong vô số vũ trụ chưa có một chúng sanh nào mà không từng sanh về cõi Phạm thiên, và cũng không có một con trùn con dế nào mà chưa từng là một vị đại đế cai trị quả đất, con nào cũng đã từng, ấy vậy mà nó đi nó lòn qua nó lách lại nó đi xuống làm trùn làm dế, chơi như vậy đó. Trong con mắt của mình cả đời mình đầu tư, xin lỗi, có nhiều khi mình có lỗi với cha với mẹ với thầy với tổ với Tam Bảo với chúng sanh để chi, để vì một miếng đỉnh chung đó thôi, nhưng người ta quên rằng cái giá phải trả đắt vô cùng, nó đắt lắm. Ngày hôm nay để có một con ốc bươu để mà ăn ở nhà hàng đó cái giá nó đắt lắm. Cái đồng tiền mà để mua con ốc bươu đó nó đã là khổ rồi, vào sở phải tốt với ông sếp, tốt với bè bạn mới có tiền lương về mua con ốc bươu đó ăn, ăn những món ăn nhậu sang trọng vừa miệng, hợp khẩu, mà mai này cái tội mà mình phải trả cho con ốc bươu đó đó thì không biết kiếp nào trả cho hết, nó đau ở chỗ là bây giờ mình ăn nó thì nó là một con thú, mình đang ăn nó thì cái kiếp đó nó đang là con gà, nó đang là con heo, nó đang là con ốc bươu, nó đang là con rắn, nó đang là con chim, nó đang là con cá con tép con tôm con gì đó. Nhưng cái ngày mà mình phải gặt cái quả sát sanh kiếp này đó cái kiếp đó chưa chắc mình đã là một con thú mà lỡ mình đang là một ông vua, là một vị hoa hậu mới vừa lãnh giải xong bị người ta bắn chết ngắc, các vị coi có phải xui không, đúng là mua một vạn mà bán một đồng, nó rất là đắt, đắt đỏ lắm. Ngày hôm nay mình ngồi mình ăn phải nói nó khổ, những món ăn ngon mà tôi được biết á là phần lớn phải sát sanh, phải tội lỗi ghê gớm lắm. Ví dụ yến sào, có nhiều vị cả đời đầu hai thứ tóc ăn yến sào mà không biết nổi khổ cực te tua tà la mua của anh chàng bắt yến. Các vị biết cái đảo yến ngoài Nha Trang (Khánh Hòa-Việt Nam), một mùa nào thôi chứ không quanh năm nhé, mùa nào đó thôi, mà nó ác ở chỗ là leo ngược như dơi vậy đó, cái đen đeo trên trán mà leo ngược như dơi, cái đèn rọi lên đó mà nó còn khổ là trong tổ yến nó có năm ba thứ loại trong đó, loại yến 1, yến 2 yến 3 yến 4 yến 5 ... nhiều loại. Loại yến đó nó đắt tiền nhất, loại trắng mà lông rồi cứt, cứt chim nó nhiều nó dờ đi, mà dù dờ ngon gì cũng phải lấy hết nhưng mà muốn tìm chỗ nào càng nhiều tổ yến quý tốt thì ta phải lặn lội càng sâu bởi vì chỗ đó yến hay tới, mà ở trong đó các vị biết ở ngoài khơi rạn độc kinh hồn, rạn bằng đầu mút đũa thôi mà nó cắn một cái rồi là đi đoàn tụ ông bà, nó độc, ngoài biển khơi như vậy giữa những hòn đá cheo leo nó xảy ra như vậy một cái nó rút xuống dưới là đầu va vào đá là chuyện chơi, là chuyện rất là thường, và cái đèn nó chỉ rọi cho mình năm thước mười thì mới lượm mới cạo được một cái ổ yến mà rạn nó tấn công mình, còn những cái tron trượt trong bóng tối, chụp mà hột một cái nó rút đầu đập xuống... để chi? để đem về tới Chợ Lớn, đem tới Ma Cau, Hồng Kông, đem về qua tới Thái Lan ở Pattaya, ở Mỹ ở Los ở San Francisco, ở những cái nhà hàng đêm ăn sang trọng gió mát trăng thanh nam thanh nữ tú giai nhân bẻ nước dập diu ăn uống sang trọng người ta không thấy được cái cay đắng nào nùng của những người đi lấy yến. Hẹn chiều nay em đến cho em ăn yến sào bào ngư, cho em ăn hoài để nhận được cái lời hứa hẹn mơ hồ khói sương nào đó, để đổi lấy một nụ cười sẵn sàng đem khơi khơi cho em năm ba chén yến, đó là mạng người đó. Rồi lấy được nó về rồi làm cái gì nữa, về nó quen yến rồi đưa nó cái khác không phải yến nó buồn nó bỏ nó đi nó kiếm yến nó ăn.

Phải hiểu mọi sự có mặt của mình trên đời là khổ và tất cả mọi cái khổ đó đó đều có mặt do Dục Ái, Dục Ái đời trước, và toàn bộ những khổ đó, những nguyên nhân tạo ra khổ đó sẽ được chấm dứt ở một cứu cánh đó là sự chấm dứt toàn bộ ngũ uẩn và phiền não, cứu cánh đó được gọi là cứu cánh Niết Bàn. Nếu mà chấm dứt phiền não mà cái xác thân này còn thì gọi là hữu dư y Niết Bàn, nếu

phiên nào hết rồi mà mình cũng viên tịch luôn, ngũ uẩn không còn tiếp tục nối nữa thì gọi là vô dư y Niết Bàn. Nhưng mà bằng con đường nào đi đến Niết bàn đây, đó là Đệ thứ 4, đó là Đạo Đệ, đó là Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, Chánh nghiệp

Chánh kiến là trí tuệ thấy được 4 Đê, thấy được nhân quả và tam tướng.

Chánh tư duy là ly tham, ly dục và vô hại.

Chánh ngữ tức là tránh tuyệt đối mọi khẩu nghiệp bất thiện và chỉ nói những khẩu nghiệp thiện, nếu có ai các có hỏi mình thế nào là khẩu nghiệp bất thiện mình nói là nói dối, nói đâm thọc, nói độc ác đều là khẩu nghiệp bất thiện nhưng nói gọn là tất cả những ngôn ngữ gì không có lợi ích cho đạo quả giải thoát thì đều được gọi là tà ngữ, nói gọn lại nữa không cần phải kể nói dối nói đâm thọc hung dữ chửi bới.. không cần, chỉ nói gọn tất cả những ngôn ngữ gì, những lời nói gì mà nó không đem đến lợi ích giải thoát thì gọi là ác ngữ, tà ngữ.

Tà mạng là sao? Cái sự có mặt của chúng ta trong đời sống này hoàn toàn là nó phải nhờ vào sự nỗ lực sống của mình, chúng ta không thể nào khơi khơi sanh ra đời cha mẹ tạo đủ hình hài rồi mình sống mà mình phải có nỗ lực trong cái sinh kế. Nói một cách hời hợt thì Chánh mạng chính là là cái con đường nuôi mạng mình, sanh kế chơn chánh chớ không có tà mạng tức người cư sĩ không có buôn bán hoặc làm những cái nghề tầm bậy tầm bạ như làm ma cô dẫn gái hoặc không buôn bán vũ khí, á phiện, không có buôn lậu thuốc nổ.... nói chung là những nghề quốc cấm có hại cho chúng sanh thì người Phật tử không lấy cái nghề đó làm lẽ sống. Còn hàng xuất gia thì cứ sống y như cái bản phận xuất gia của mình rồi từ cái sống y chang như bản phận đó hạnh kiểm đó mình được cái gì ăn thì ăn, chứ mà hàng xuất gia dùng một cái phương cách nào đó ví dụ như làm thầy thuốc làm thầy coi bói làm thầy phong thủy coi địa lý hoặc bùa chú, hoặc đi niệm nọt Phật tử hoặc hăm dọa, hoặc... nó có tất cả 26 pháp tà mạng mà thường mấy bậc xuất gia mà có tham vọng thường hay dễ bị dính, thí dụ ... một là mình mua lòng Phật tử mà mua bằng cách là mình đem của công cho, cái điều đó phải nói là thường gặp lắm, mình lấy của mình mình cho người ta với mục đích làm người ta vui để mai một người ta biết điều với mình thì điều đó đã bậy rồi, có nhiều vị còn lấy của công của Tam Bảo ... đi chùa cái thầy cho con cái này nhe thầy ... a cứ lấy đi lấy đi... mà thật ra đó cái mà you lấy đi đó là lấy cái của Tam Bảo nhưng mà cái tình cảm mai kia nó trở lại đó là trở lại cho mình, cho nên người ta mới khen ông sư đó dễ thương mà thật ra là tại sao ông dễ thương, là bởi vì ông lấy của chùa ông cho bà, như vậy đó nó mới chua. Mà Phật tử họ đi họ công xuong sống công xái xuong sườn họ nai cái lưng trâu ra họ cày họ đem cái tài sản đó về cho chùa, rồi ông sư mới lấy cái mồ hôi nước mắt đó đem tặng lại một nhân vật nào đó để nhân vật đó khoái trở lại mình, thì Đức Phật nói là cái pháp tà mạng của hạng xuất gia. Và Đức Phật nói rằng trên đời này có biết bao nhiêu là kẻ đạo tặc, nhưng mà này các tỷ kheo, tất cả các kẻ đạo tặc đó đều có thể bị trừng trị bởi pháp luật, bởi vua chúa, bởi vua quan bởi chính quyền, nhưng mà có một cái loại đạo tặc mà không có một pháp luật nào bắt được đó chính là cái hàng xuất gia tà mạng, không ai bắt được hết, mà Ngài nói kẻ như vậy là kẻ đạo tặc thiên hạ đệ nhất cao thủ đạo tặc diệu thủ thư sinh, tức là lấy cái đó mà không ai biết, Đức Phật gọi đó là trộm cắp mà trộm cắp tinh vi. Ai cũng khen cái vị đó khéo sống hết, sống tâm lý, sống hay, hay cái búa. Các vị có biết có nhiều Phật tử họ chê ông sư đó không biết cách sống. Có mấy lần, tôi ở Việt Nam tôi không nói thẳng tôi hỏi cô nghĩ thế nào, cô nói ông sư đó khó khăn, nhưng cô nghĩ đi, nếu cô đem món quà đó cô dâng cho ông rồi bữa nào ông khoái ai đó ông cho cô nghĩ sao, khi thấy ông sư ông kẹo với mình đó, thấy ghét thiệt nhưng nghĩ kỹ lại ông kẹo vậy cũng có cái đúng chứ không phải không, người ta cho ông ông kẹo được mà tới phiên của mình mình cho ông ông cũng sẽ giữ lại, còn nếu ông rộng hết với mọi người thì mai một tới phiên cái của mình cho ông ông cũng đem cho người khác, cho nên thấy ông sư kẹo phải biết quý cái kẹo của ông.

Cho nên tất cả mọi sự có mặt trên đời này nó đều là Khổ, hiểu như vậy là hiểu biết về Khổ Đê.

Hiểu được rằng tất cả mọi cái Khổ nó đều đi ra từ Tham Ái, hiểu như vậy chính là hiểu về Tập Đê.

Hiểu rằng tất cả những Khổ, những Tập đó đó nó đều có một cái điểm chấm dứt đó chính là Diệt Đê.

Và có một con đường dẫn đến Diệt Đê đó chính là Đạo Đê.

Do không hiểu được cái này cho nên người ta mới đầu tư hạnh phúc cõi trời, cõi người, như vậy đó là Vô Minh duyên cho Hành, còn Hành nào thì hồi nãy tui đã nói rồi. Nếu Hành mà đầu tư nghiệp bất thiện thì lúc đó Vô Minh làm duyên cho Phi Phúc Hành. Nếu đầu tư cho kiếp sau bằng thiện nghiệp Dục giới-Sắc giới thì được gọi là Vô minh duyên cho Phúc Hành. Còn nếu mà cũng do Vô minh nhưng mà mình tu thiện Vô sắc giới thì được gọi là Vô minh làm duyên cho Bất Động Hành. Hành đó chính là Sở hữu Tư, mà Sở hữu Tư ở đâu thì nó tạo quả tái sanh ở đó, Sở hữu Tư mà Tư Hiệp thế thì ở đâu nó tạo quả tái sanh ở đó.

Ở đây ta có 32 Tâm Quả hiệp thế-32 Tâm Quả tái sinh, để đi xuống 4 cõi ác đạo thì ta có được Tâm quan sát thọ xả quả bất thiện, còn người lạc vô nhân thì người ta có tâm quan sát quả thiện, còn nếu mà ta sinh lên làm người nhị nhân thì ta đi tái sinh bằng tâm đại quả ly trí, còn thọ hỷ thọ xả là bất định nhé. Thời trước ta có thói quen như thế nào thì đời sau sinh ra ta cũng sẽ trở lại làm người như vậy, như người đó hay vui vẻ, sốt sắng nhiệt tình lúc làm phước cũng vui vẻ sốt sắng nhiệt tình đời sau sinh ra cũng là một người vui vẻ sốt sắng nhiệt tình, vì sao? Vì lúc họ tái sanh, lúc mình sống bằng vui vẻ nhiệt tình và lúc mình làm phước cũng làm bằng cái tâm vui vẻ nhiệt tình, và chính cái nhân vui nhiệt tình đó nó tạo ra cái tâm đi đầu thai cái tâm đó cũng vui vẻ nhiệt tình, mà cái tâm đó nó sẽ tạo ra con người đó, bởi tâm nào thì người như vậy. Trong kinh nói cái tâm tánh sai biệt dẫn đến chúng sanh sai biệt, nên đừng có làm lạ là có nhiều người sinh ra họ rất thông minh nhưng họ rất xấu tính, có nhiều người rất tốt bụng nhưng họ rất là ...

Và tinh tấn nhiều phải không ạ? Bạc tinh tấn thì năng phục vụ, kém khôn ngoan chẳng đủ lòng tin. Có nhiều người đi chùa lúc làm phước họ chỉ dùng cái siêng để làm phước thôi. Chùa bên quận 8 có ngôi chùa đó lót gạch tàu mà chỗ đó nó có cái voi robine ở đó đó, gạch tàu lâu ngày nó bám rong, có cái cô đó mỗi lần cổ vô chùa là biết liền, cổ vô chùa rồi á là cái chùa đó trước sau cổ đều lau, cổ đều lấy bàn chải cổ đánh lên. Cổ vô tới toilet của chú tăng cổ xin phép chú tăng cho cổ được làm cái chuyện đó, rồi ngài Cả ngài la, thấy phòng tắm dơ thấy tội nghiệp cô, con gái mà, mà cổ xin cho cổ làm, cổ nói thẳng luôn, con nghèo con không có cái gì làm phước con làm phước cái này, cổ mài miệt cổ làm cho chùa, cổ đi vắng, bây giờ tui đi mấy ngày tui không cần biết mà tui về mà cổ đã ghé chùa là tui biết liền, tui dám bảo đảm như vậy bởi cái chỗ đó chỗ tui xài mà sao tui không biết. Tui không thấy cổ mà tui đi đâu về mà tui thấy là tui liền hỏi ờ hình như cô Yên cổ mới ghé chùa? Cô Yên mới ghé-Hay là hay như vậy đó. Nhưng mà có những người họ thích làm nhiều đó thôi. Có những Phật tử nghèo thì nghèo nhưng họ ráng họ đạp xe đạp họ đi học, đời có những người khuynh hướng họ thích như vậy đó. Còn có những người nghèo thì nghèo chứ ráng mỗi tháng mỗi tuần lên chùa chưng hoa, họ thích làm những gì trên chánh điện thôi, ra khỏi chánh điện họ không chịu làm nữa, có cảm giác họ chỉ là Phật tử chánh điện thôi, họ thích cái gì mà liên hệ tới tượng Phật, họ tới cái gì mà nó linh linh á, thiên linh linh địa linh linh gì đó chứ còn mấy cái mà nó cụ thể giống như là .. bỏ tiền cho ... Việt Nam hay có cái bảng danh sách Phật tử hùn tiền chợ cho chú tăng cho chùa mỗi tháng ngày mùng 01, mùng 2, mùng 3, mùng 4... tới ngày 30, ai chịu tiền ngày nào thì không bao giờ có tên cổ, mặc dù cổ dám bỏ tiền Việt Nam á, bỏ ra năm ba triệu để mà cổ mua một cái lồng đèn để treo trên chùa hoặc là cổ sẵn sàng bỏ tiền ra cho người vô người ta dát vàng nguyên một cái tượng Phật, cổ dám làm hết đó nhưng bỏ ra cái gì mà nó hơi dễ hiểu ví dụ như là nuôi mấy ông sư hoặc là trồng lan trồng kiểng cổ không ok, cho nên cái nhân nào thì quả nấy mà nặng về đức tin thì mai một sinh ra làm người nhiều đức tin và đức tin làm cho con người mình tươi nhuận nhan sắc, dễ thương dễ mến. Còn tinh tấn tạo cho mình nhiều sức khỏe, thường thường là như vậy. Còn cái trí tuệ làm cho con người mình mẫn. Mà cái người muốn cho phước báu viên mãn là người phải tạo đủ tam phước, Phước Vật, Phước Đức và Phước Trí để đời sau sinh ra vừa khỏe mạnh, xinh đẹp, thông minh và giàu có. Chứ còn mình khôn quá nhưng mình nghèo thì không làm ăn gì được, hoặc là mình giàu có xinh đẹp nhưng mà người ta dụ cái đi theo cái có chứa bụng chang bang cũng hông làm ăn gì được, mà khôn quá giàu quá nhưng mà xấu hoặc nó cũng khổ, nói chung nó hụt một cái khổ lắm, khổ dữ lắm, nó khổ. Các vị biết rằng là tôi nghĩ tôi không đến nổi ngu nhưng mà vì cái tướng của tui nó làm cho tôi khổ (Đâu có, Thầy đẹp mà- ☸ Sadhu)... cho nên tôi phải nhìn nhận một chỗ là nó thiếu, các vị biết chính cái sức khỏe của tôi nó làm ảnh hưởng tôi rất là nhiều. Bây

giờ thì hết rồi chứ ngày xưa bên nhà tui hay bị mỗi lần tui đứng lên ngồi xuống tui bị chóng mặt, các vị biết nó làm tui mất niềm tin nơi cuộc sống dễ sợ lắm khi mà mình yếu.

Bây giờ mình học qua đến Vô minh duyên Hành, Hành duyên Thức, Thức duyên Danh-Sắc. Danh-Sắc học chưa? Thức ở đây chính là 32 tâm quả tái sinh phải không ạ? Chính 32 tâm quả này nó sẽ tạo ra Danh và Sắc trong cái thời tái tục cho mình. Nên nhớ là cái chữ Thức duyên Danh-Sắc, Danh-Sắc ở đây chính là Danh và Sắc trong cái thời tục sanh của mỗi chúng sanh (các vị nhớ cái ghi chú đó). Thức duyên Danh-Sắc

Thức duyên Danh-Sắc, Danh-Sắc ở đây chính là Danh-Sắc trong thời tái tục.

Theo lớp, cái phần này tui đã dạy chưa? Có nghĩa là ngày xưa tui nói các vị ráng học để sau này càng lên cao nó càng khỏe là khỏe chỗ đó, các vị thấy không chỉ cần học bài vậy là xong rồi mà không học bài. Chứ thật ra vào cái phần mà vào cái thời tái tục có bao nhiêu sắc pháp tui đã dạy rồi đó.

Thí dụ như đối với Phạm thiên cõi Vô tướng thì có tâm tử dưới đây xong lên tới trên kia họ không có tâm nữa, cõi Vô tướng mà, vậy thì trong cái thời tái tục trên cõi Vô tướng họ chỉ có sắc chứ không có tâm phải không ạ? Nhưng mà ngược lại đối với chúng sanh cõi Vô sắc thì họ chỉ có tâm mà không có sắc. Rồi đối với mình ở dưới đây đó thì có tâm và có sắc luôn nhưng mà nó có giống nhau không? Ví dụ như Phạm thiên cõi Sắc giới vào thời tái tục vị đó cũng có sắc pháp phải không ạ, nhưng cái số lượng sắc pháp xuất hiện nơi vị Phạm thiên sắc giới nó có giống như mình dưới đây không? Không phải không ạ? Tôi ví dụ như trong thời tái tục người ở cõi dục trong sắc pháp nó có sắc nam tính và nữ tính, hormone nam, hormone nữ, nhưng Phạm thiên làm gì có cái đó, thấy chưa? Cho nên nó khác, rồi chưa kể 4 loại noãn – thai – thấp – hóa, 4 loài này trong thời tái tục cái sắc pháp cũng không giống nhau, nhớ kỹ nhé, ở dưới cõi dục mình á. Cũng là đọa xứ nhưng mà nạ quý trong thời tái tục nó có đủ hết nhưng mà mình thì sao, mình hồng có đủ, mình làm gì có mất tai mũi lưỡi, nên nhớ là mình nằm ở trong bụng mẹ rồi qua thời gian rồi mình mới có mất tai mũi lưỡi nhé, chứ trong lúc thời tái tục ngay một cái khoảnh khắc ... Sao học hành cao siêu lắm mà giờ này dòm tui có vẻ khó hiểu quá vậy. Có không cô Thủy, có con mắt trong cái giọt tinh đó không? (Phật tử: Không – Có chứ. Sư nói lại: Trong thời tái tục, trong cái lúc mà, xin lỗi trong lúc giao hợp á cái giọt tinh trùng của người cha nó lọt vào trong cái tử cung của người mẹ đó lúc đó có con mắt tai mũi lưỡi của đứa bé không?)-Theo anh Châu thì lúc đó có không? (Có thì không có nhưng...) - Đó, tôi đang nói chỗ đó thôi. Nhưng tôi thưa với anh có những người suốt đời cũng không có thần kinh nhân luân, đó là trường hợp mù bẩm sinh, rồi có trường hợp có những người bị không có thần kinh thân luân, suốt cuộc đời không có cảm giác luôn. Cách đây không lâu tôi có đọc một bài báo bên Anh có một gia đình bả đẻ 4 đứa con, các vị biết nó đi chơi nó bị gãy chân nó đi bằng cái mắt cá luôn, nó không biết, ở trên cầu thang cái thằng anh nó giục thằng em xuống thằng em cười máu chảy tùm lum thằng em liếm liếm rồi bỏ chạy nữa, cái đầu nó tét một đường vầy nè mà suốt đời nó không có biết đau, chắc chết rồi quá bởi cha mẹ còn sống thì còn chăm sóc chứ cái giọng đó là chết bởi quý vị biết làm sao không, nó đang ngủ mà bị cái cây nó đè trên đầu mà nó nhăn răng nó cười thì hỏi làm sao mà sống, nó có như vậy đó. Cho nên là cái nghiệp nó sai biệt, cái căn tánh của mình nó rắc rối như thế nào thì nó sẽ tạo ra cái nghiệp rắc rối như thế ấy và nó sẽ tạo ra chừng ấy cái rắc rối trong cái nhân gian này. Có những người ta nói họ làm cái chuyện ác họ thông minh bằng trời họ làm chuyện thiện họ ngu hơn con heo, cho các vị biết như vậy. Tui cho các vị biết một chuyện khủng khiếp, trước đây tui không nói ai ác ai thiện dữ dội tui chỉ biết chuyện ruồi bu thôi, tui có một học trò bên Việt Nam, cổ học mới có lớp 3 trường làng thôi mà các vị biết rằng tính rợ đó, mà dân tú tài cổ chấp năm chục đứa bả kêu bằng con cháu hết, bả mà bán trái cây bả vô vườn bả khoanh tay bả đi từ đầu đất tới cuối đất, 10 công đất, con mắt bả nhìn bao nhiêu góc nhãn và bả nhìn bả đánh giá góc nhãn này hái được 100 ký, cây nhãn kia 170, cây nhãn kia hái được 120 ký, bả đi từ đầu đất bả nhắm, xong bả trở vô nhà bả cho con số gần giống với cái máy tính bằng pin, dĩ nhiên nó không chính xác được mà mình thấy mình tề bả luôn đó, tức là nó chênh lệch 80 đó, mà nhắm tán bạo, tức là trong 10 công đất như vậy đó mà bả nhắm ra được cái gốc cái số cây nhãn và bả biết trừ ra cây này cây kia nó chênh lệch rồi bả bỏ đồng nó ra rồi bả nhắm một ký như vậy bao nhiêu tiền, bả cộng trừ nhân chia làm thế nào mà bả ghi hết, trở vô nhà là bả đã có thể tính là bả có đủ tiền mặt hay

không có tiền mặt bà biết liền, ấy nhưng bà vô bà học Vi Diệu Pháp rồi các vị biết không có 52 sở hữu trừ ra 13 sở hữu bà tính không ra, hồng phải bà ngu nhưng nó buồn ngủ, các vị nghe kịp không, các vị nghe đừng có ngạc nhiên là ông Sư Giác Nguyên ông kể chuyện nghe khó tin vì 52 trừ 13 ai mà nghĩ không ra, nhưng mà ý tui nói là bà không có tạo cái phước học, cái phước trí bà không có tạo, cái gì liên hệ tới bán buôn tiền bạc thì bà ok, còn cái gì mà vô lớp học thì trời ơi bà buồn ngủ ta nói thấy thương bà luôn. Tui nhớ cái kỳ đó gấp lắm, tui về tui dạy thì cô đến cô dự thôi chứ cô không có đem tập vở theo, thấy thương cô lắm, cô đem theo làm cái gì, cô viết chữ nào chữ nấy nó to, một trang cô viết nhiều lắm chừng 20 chữ là nó hết cả trang rồi. Cô nói Sư có tập cho con mượn bởi con không có đem tập theo tui mới lấy tui đưa cô 3-4 cuốn, đưa cuốn sách vậy nè, lấy đi, cái cô nói gì ghê vậy Sư, con một cuốn học đã chết rồi rồi, tập học có một cuốn thôi. Tôi giảng Vi Diệu Pháp bà lấy cuốn đó bà ghi, rồi giảng Trung Bộ Kinh bà cũng lấy cuốn đó bà ghi... học giáp năm có một cuốn đó thôi, bà viết chừng một dòng hai dòng mỗi tay rồi ngáp, lấy vạt áo nón lá ra che vậy nè dễ thương lắm, bao giờ vô lớp học cũng đem trái cây cho tui hết, đem cái này cái kia cho thầy ăn tội nghiệp, giặt y giặt áo lau dọn đàng hoàng lắm ... có điều cái vô lớp là ngủ. Cho nên là cái nghiệp như thế nào sẽ tạo ra cái tâm tư tình cảm đời sống chúng ta như thế ấy. Cho nên:

Dục tri tiền thế nhân kim sanh thọ giả thị

Dục tri lai thế quả, kim sanh tác giả thị

Muốn biết đời trước ta ra sao cứ nhìn bây giờ ta như thế nào, muốn biết đời sau ta thế nào thì hãy nhìn ngay bây giờ ta đang ra sao, chứ hồng có đắc thần thông con khi gì hết, đẹp, khỏi. Bây giờ muốn biết đời sau mình ngu hay khôn nhìn bây giờ mình ra sao, rồi muốn biết đời trước mình ra thế nào thì mình cứ nhìn bây giờ mình nó ra thế nào chứ mình khỏi thắc mắc. Mình không cần phải thắc mắc là hồng biết hôm qua tui nhớ tui có 5 đồng mà sao nay còn có 3 đồng hồng biết tui xài hết mấy đồng rồi, không có cần, mình chỉ cần lấy cái này mình trừ cho cái nợ là nó ra kia thôi phải không ạ, chứ đâu có cần phải đắc thần thông hôm qua 5 đồng hôm nay còn có 3 mà hồng biết xài hết nhiều, nhìn cái nợ thấy cái kia rồi đâu có cần, thì cũng vậy, muốn biết đời trước thì nhìn bây giờ con người mình về sức khỏe đang như thế nào, trí tuệ như thế nào, tài sản như thế nào, uy tín như thế nào, danh vọng như thế nào, địa vị như thế nào... mình nhìn mình thấy. Có rất là nhiều người ăn chơi mà làm thiệt các vị cũng thấy cái đó mà, ngay cả các vị ở đây như có cô ... cô biết trong chính phủ có nhiều người cả đời không có nỗ lực gì hết nhưng vẫn làm giáo sư cái đùng cái lên làm phó tổng thống rồi tổng thống luôn, nếu nói về những nỗ lực chính trị thì rất là ít, trong khi đó có những người cả cuộc đời, xin lỗi, họ bằng cùm tay là họ đã nghĩ đến chính trị rồi cuối cùng được cái gì, zero, Phan Bội Châu, Nguyễn Thái Học, nếu nói về cái công lao hãn mã về chính trường phải nói 2 ông đó dễ sợ lắm, Trần Cao Vân, Thái Phiên, Tôn Thất Thuyết dễ sợ lắm, cuối cùng được cái gì? Rồi có những người ngồi chơi tà tà vậy đó, năm 1965 ông Luther King (Martin Luther King) người Mỹ ông “sếp” về Tin Lành vận động cho Hòa thượng Nhất Hạnh được nhận lãnh giải Nobel Hòa Bình không được, mà bây giờ Hòa thượng Quảng Độ ở tù ra cái người ta đề nghị mấy chục dân biểu nghị sĩ trên thế giới, mấy chục vừa Úc vừa Mỹ đề nghị cái lãnh giải Nobel Hòa Bình các vị thấy không. Rồi cũng hoạt động chính trị vào sanh ra tử mà một cái bà Suu Kyi người Miến Điện trẻ măng à được lãnh, còn biết bao nhiêu người hoạt động xã hội vào sanh ra tử không được lãnh, số, cái số, số phần nó như vậy. Tui nỗ lực lắm mà có ai cho tui giải Nobel nào đâu ☹

Như vậy Hành duyên Thức – Thức duyên Danh-Sắc có nghĩa là Thức tức là 32 tâm quả kia nó sẽ tạo ra Danh-Sắc cho chúng ta vào thời tái tục, còn mà người ta hỏi Danh-Sắc trong thời tái tục nó gồm những thứ gì thì mình nói rõ rằng, xin thưa nó rất là phức tạp, đối với các cõi không giống nhau, tôi đã nói rồi, ta có cõi vô tướng, cõi vô sắc là 2 trường hợp, đối với cõi ngũ uẩn như là cõi Phạm thiên hữu tướng và cõi dục giới nói chung thì loài noãn sanh không giống loài thai sanh, loài thai sanh không giống loài thấp sanh, loài thấp sanh không giống loài hóa sanh.

Thức là 32, muốn cho dễ nhớ thì ghi thế này: 4 (Vô minh á), tại sao Vô minh là 4? Vô minh duyên cho Hành (Hành có mấy? Hành có 3), rồi Hành duyên Thức (Thức có mấy? 32), rồi lấy 32 đó duyên cho Danh-Sắc, rồi Danh-Sắc đó nó duyên cho Lục nhập (Lục nhập ở đây chính là số 6, Lục nhập ở đây là gì? Lục nhập ở đây chính là mắt, tai, mũi, lưỡi, thân chính là từ Danh-Sắc trong thời tái tục

nó dẫn đến cái lục căn cho chúng ta trong thời bình nhật, bởi nếu mình không có Danh-Sắc trong thời tái tục thì dựa vào đâu chúng ta có lục căn, tức là Lục nhập đó, 6 xứ).

Và một chuyện nữa mình chưa có nói ở đây chính là 6 xứ ở đây chính là 6 xứ ở đây chính là một cái chuyện rất là lớn, bàn về giáo lý Duyên Khởi nó có một cái chuyện nếu mà bàn nó có nhiều cách lắm để mình nói. Học để mà biết nó không giống cái học để mà tu. Lớp nghe kịp không? Hồi nãy tui nói rồi tất cả mọi thứ trên đời này đều là Lục Trần hết – Lục Căn và Lục Thức. Dĩ nhiên Lục Thức, mọi thứ tất cả trên đời mà nó đều là Lục Thức nói vậy nó không chính xác, mà phải nói mọi thứ tất cả trên đời đều không nằm ngoài 18 cái này (3 x 6) bằng 18 phải không? Bây giờ một chiếc xe hơi đắt tiền nhất cho đến một cái con ốc, một con tán, một con bù lon tất cả cái đó nó đều là một trong 6 cảnh trần, một ngôi sao như sao hỏa, sao kim, sao Thiên Vương Tinh hoặc mặt trời, mặt trăng cũng là 1/6 cảnh trần. Một người con gái, một người con trai, một người đàn ông, một người đàn bà già trẻ bé lớn đẹp xấu cao thấp đen trắng ... đều là 6 cảnh trần. Nói chung không có cái gì mà nó nằm ngoài 6 cảnh trần hết. Nhưng có một điều chúng ta phải hiểu linh động, ví dụ như hồi nãy tui nói cái hoa đó khi ta nhìn thì nó là cảnh sắc nhưng khi mà ta vò vò thế này mà nhắm mắt lại thì nó là cảnh thanh nếu ta nghe cái tiếng, khi mà ta nhắm mắt mà rờ nó thì nó là cảnh xúc, mà nếu ta ngửi nó thì nó là cảnh khí, mà ta le lưỡi .. thì là cảnh vị, ta cầm bóp bóp ta cọ nó vào người thì là cảnh xúc, ta nhắm mắt lại ta suy nghĩ về nó thì nó là cảnh pháp. Như vậy các vị có thể tìm cho tui trên đời này nó có cái gì nằm ngoài ra lục? Không ra phải không? Chỉ riêng cái này không thôi là nó đã bao trùm thế giới rồi. Còn Lục Căn là gì? Lục Căn chính là 6 thứ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý. Còn Lục Thức là gì? Lục Thức chính là 6 cái biết ý cứ trên cái này. Cái biết của mắt ta gọi nó là nhãn thức, cái biết của tai người ta gọi nó là nhĩ thức, cái biết của mũi người ta gọi nó là tỷ thức, cái biết của lưỡi người ta gọi nó là thiệt thức, cái biết của thân người ta gọi nó là thân thức và cái biết của ý người ta gọi nó là ý thức.

Cho nên Đức Phật trong trường hợp này Ngài nói Danh-Sắc duyên cho Lục nhập, Lục nhập chính là Lục căn đó, và chính vì chúng ta có Lục Căn ... (18 x 3 thời - 6 căn cảnh thức, 18 x quá khứ-hiện tại-vị lai

= 54, 54 x nội phần, ngoại phần = 108, kể ra nó rất là nhiều, nó tới 1.200 lặn nhưng thật ra nó gom lại chỉ còn có 6 thôi, chính là 6 căn). Và ta hãy nhớ rằng bản thân của 6 căn không là tốt không là xấu, có học cái này mới thấy cái chuyện tu hành của mình nó hiệu quả như thế nào. Do Vô minh nó mới tạo ra 3 Hành, 3 Hành nó mới tạo ra 32, 32 nó tạo ra 2, 2 nó tạo ra 6, cái 6 này nè bản chất của nó không thiện không ác, nó chỉ là 6 cánh cửa thôi, cánh cửa để mở ra thôi chứ nó chưa là thiện chưa là ác nhưng mà tại sao chúng ta luân hồi là bởi như thế này nè, lấy 6 căn này nè mà nhìn ra 6 cảnh (6 trần đó) mà cái trần nào mình hồng thích á thì mình sân, còn cái nào mình khoái đó thì cái mình tham. Trong khi đó vị A la hán có 6 căn không? Có phải không? Nhưng mà các ngài có sân có tham không? Không? Vì sao? Vì các Ngài khác mình ở một chỗ là Tam tướng đó, cái hiểu của các Ngài về Tam tướng nó khác cái hiểu của mình. Ví dụ như mình, mình ăn ngon mình biết rằng “Tôi” ăn ngon, nhưng đôi với vị A la hán ngài không nghĩ như vậy, Ngài chỉ biết rằng tại sao mình đói bụng, Ngài không bao giờ nghĩ rằng Ngài đói bụng, Ngài biết rằng vì cái sinh lý Ngài nó đòi hỏi có một cái lượng sinh tố đưa vào và bây giờ vì cái nhu cầu đó của sinh lý nên ta phải đưa mấy cái đất-nước-lửa-gió này vào trong, mà hiểu cái đó không phải do học mà hiểu do trí tự nhiên có, các vị nghe kịp không? Hay nói cách khác, có nhiều người thắc mắc họ hỏi tui, họ nói tui học Phật pháp tui cũng biết cái đó rồi Sư nói A la hán cũng suy nghĩ như vậy tại sao A la hán hết phiền não tại sao tui lại có phiền não? Thì lúc đó tui đã ví dụ như thế này, tui nói có những chuyện con nít nó cũng biết mình cũng biết nhưng hai cái biết khác nhau từ đó nó dẫn đến cách cách cư xử khác nhau. Ví dụ, như đứa bé đó 4 tuổi, tui nói con đừng có ăn kẹo trước khi ngủ, con phải đánh răng, nếu trước khi ngủ mà con ăn kẹo, ăn ngọt mà không đánh răng răng con sẽ bị hư răng nhe, cái nó nhớ nhưng mà nó có biết rằng ăn kẹo bị hư răng không? Biết chứ, bởi bố mẹ ông bà cô cậu anh chị nói nó mỗi ngày mà, nhưng mà cái biết đó chỉ cần bữa nào có điều kiện cho anh ăn á anh cũng khoái à anh không có sợ, nhưng mình là người lớn thì sao? nhất là tuổi dậy thì con gái đi niềng răng này nọ, mình cũng biết là ăn kẹo đêm không đáng răng là răng hư phải không, biết chứ, nhưng cái biết này với cái biết của đứa con nít nó khác hay giống? Khác chứ, bởi vì mình hiểu theo cách sâu thẳm, sâu

sâu thẳm, mình hiểu rằng là ... tại vì mình có kinh nghiệm rất rõ ràng đau răng, bị hư răng cái giá chót của nó là bị nhức, cái giá thứ hai phải trả là có một nụ cười không có đẹp, mà cái giá thứ ba nó nặng mà sâu nữa đó là một người con gái một người con trai mà có cái nụ cười không đẹp thì ... tu, nhe hôn, chỉ có nước đi tu thôi :D . Cho nên khi mà ảnh nghĩ tới đó ảnh ớn, ảnh hiểu không? Cả hai người biết, một đứa bé 4 tuổi nó cũng biết là ăn kẹo hư răng nó biết chứ, và cái đứa 18 tuổi nó cũng biết mà cái biết này nó khác hay giống nhau? Khác nhiều, lúc bấy giờ một đứa con gái, nhất là con gái 18 tuổi, lúc 10 giờ đêm cho nó ăn kẹo có thể trong hoàn cảnh đặc biệt vì lẽ phép nó cũng phải ăn nhưng nó ăn mà nhứt là ăn chocolate đó trời ơi nó nhai nhai rồi nó khó chịu lắm, nó tìm cách nó đứng dậy khỏi chỗ đó nó đánh răng liền, nhưng mà đứa con nít thì không, chơi hết cục này xong thấy không có ai dòm nó thò tay nó vớt thêm cục nữa, nó biết chứ nhưng mà cái biết của nó rất là baby nó hông có ngán.

Đó là cái biết của mình, mình biết rằng có tham, có sân, có si thì mình sẽ tạo ra phiền não, tập khí, sanh tử rồi mình sẽ bị khổ và phước của mình lúc nào cũng ít hơn tội, cho nên chỉ cần có điều kiện tái sanh là lập tức mình đi tái sanh liền, nhưng lúc nào phước cũng ít hơn tội cho nên là mình hễ tái sanh là đi xuống chắc cú hơn là đi lên. Biết hết đó, tui dám nói ở đây, cái chuyện mà tui đang nói ở đây là từng người đều biết rõ, đều biết rõ, biết rằng nếu mình còn phiền não thì mình chắc chắn phải đi tái sanh và đối với ai á chứ đối với mình, với số những người trong đây đó chúng ta mà đi tái sanh thì cái chuyện mà đi xuống nó dễ hơn đi lên đúng chứ, mà bây giờ chỉ cần có ai ngày mai cho mình cái vé mời danh dự free đi coi đại nhạc hội với tới chùa Pháp Luân nghe Pháp thì mình đi đâu? Nói thiệt đi, đi đại nhạc hội, đó, mình phải nói thiệt, sư phụ ngài đó đừng có nói dỏc, phải nói thẳng như vậy đó, biết như vậy đó. Như vậy thì cái biết của mình đó hoàn toàn là cái biết của một đứa bé 4 tuổi, còn cái biết của một vị A la hán hoặc của vị Tu đà quòn là cái biết của người lớn tuổi, của một người trưởng thành, nhé. Cho nên khi các Ngài có một cái hiểu về Tam tướng, về Nhân quả như vậy đó cho nên các Ngài không có phiền não như mình nữa. Đó là tui nói nôm na chứ phải nói là khi có tâm đạo nó xuất hiện rồi thì vĩnh viễn phiền não của vị đó giống như cỏ, thóc, đậu mà bị luộc nước sôi nó không có cơ hội phát triển nữa. Còn mình thì, mình cũng giống như là lấy dao lam, hoặc là cắt cọng cỏ cắt ngang cho sân nó sạch qua mùa mưa thuận duyên là lên. Tâm sân của mình cũng vậy, vô chùa nghe Pháp có một lúc tự nhiên mình thấy tha thiết với Phật Pháp mình hiền lành, thấy ai cũng có một thời là bà con quyến thuộc của mình hết, và trên đời này như ông sư đã nói rồi không ai đáng ghét hết chỉ toàn những người đáng thương, nếu mà những người xấu á thì họ không đáng ghét đâu họ chỉ là những người đáng thương, biết được rất là hay nói rất là trôi chảy, chứng minh lập luận chuẩn xác thỏa đáng lắm mà ra ngoài trời ơi... không chửi mới uống, cái chùa này nè ... có nhiều cái người tui không chửi họ tui không có ngu được, hiện giờ vẫn còn sót mấy em tui chưa kịp chửi nhưng mà dứt khoát nay mai tui phải thanh toán nó, tui phải chửi, tức quá mà, nó thấy ghét lắm mà tui thề rằng là tui sẽ chửi mấy cái người ở chùa tui đã thấy mấy hôm nay có ba người lọt vô cặp mắt xanh của tui rồi đó, thấy vô rồi đó, vô quán rồi đó, phải chửi nó, nhưng có điều chửi rồi hết chứ không phải mình chửi rồi mình bỏ bụng nữa, chửi cho đã rồi thôi.

Cho nên là vô thì luân hồi vô số nghiệp tạo ra cho mình số 6 này, nhưng mà con số 6 này nếu chúng ta khéo sử dụng thì nó là lợi khí, không khéo sử dụng nó thì nó là hung khí, các vị nghe kịp chưa? Con dao đó đó khéo dùng thì đó là dụng cụ còn không khéo dùng thì nó là hung khí hoặc nó là tang vật, chữ tang vật đó không phải muốn xài là xài đâu nhé, ví dụ như hồi nãy nói tui đi vắng ở nhà bà làm cá phải không? Cái bà nói tui đâu có làm cá đâu. Không, tui nhìn con dao thấy cái tang vật rõ ràng, trường hợp đó không có nói tang vật được. Tang vật ý nghĩa của nó rất là negative, là cái gì mà xấu, nó là chứng tích của một cái chuyện xấu thì ta mới gọi là tang vật, chứ còn mình hỏi người ta bộ bà mới lật rau hủ tui nhìn cây kéo tui biết liền đó là một cái tang vật bà để lại-không phải.

Nếu mà khéo thì lục căn trở thành 6 cái dụng cụ, 6 cái lợi khí. Nhưng nếu không khéo tu học thì lục căn trở thành 6 hung khí./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com

TOAIKHANH.COM